

Ieder ærede Medlemmers Opmærksomhed hen paa de to Sager, som tidligere have været paa Dagsordenen idag, hvor man benyttede en ganske simpel Lov, som ikke vedkom det Spørgsmaal, man knyttede til den, til at berede Vanskeligheder, naar jeg dernæst minder om, at der som sagt er to af de vigtigere Love, som man har ledtaget med private Lovforslag, saa kan jeg ikke se rettere, end at dette Udtryk ikke mangler Berettigelse. Naar et æret Medlem med Hensyn til det foreliggende Forslag har bemærket, at det var ældre end Regeringens Forslag, da betyder dette vist ikke andet, end at det ene er forelagt den 27de, det andet 28de Oktober. (Winther: Det var dog først). Dog først, men der var Måilighed for, at, naar Regjeringen viste sig villig til at fremme det samme Formaal, som Thinget ønskede, man da kunde have taget sit Forslag tilbage eller dog i hvert Fald ikke skudt det frem, inden man var kommen til Erkjendelse af, at man ikke kunde føre det andet igennem. Jeg tror saaledes ikke, at man skal kunne negte, at der er en Mangel paa Hensyn til Regjeringen og Regjeringens Stilling tilstede. Dernæst vil jeg sige, hvad der maaske ikke er adskillige Medlemmer aldeles ubekjendt, at trods min Annødning, da jeg forelagde den almindelige Lønningslov, er Meningen dog den, at lægge den tilside og optage nogle Bestemmelser (Modsigelse). Det er i alt Fald Finantsudvalgets Flertals Mening; det er tilskrevet mig paa Udvalgets Begne. Som Følge deraf maa jeg antage det. (Modsigelse). Ja, jeg har modtaget en Begjæring om at ville stille Forslag, knyttet til visse bestemte Grundsetninger, som man har slaaet fast i Finantsudvalget. Hvor Mange der har stillet dem, veed jeg ikke, men det er sikkert, at de ere fremkomne paa Finantsudvalgets Begne. Altsaa, de ærede Medlemmer ville se, at jeg ikke har saa ganske Uret i at mene, at de Herrer, i det Mindste af og til, lade det mangle paa det Hensyn, som jeg tror ikke blot skyldes Regeringen som saadan, men som jeg tror, at man i det Hele skylder en rolig Udvikling af Lovgivningsværket. Jeg forlanger ikke paa nogen Maade at træde de Herres Rettigheder for nær; men jeg forlanger ogsaa, at man skal vise Hensyn ligeoverfor Regjeringen; men det gjør man ikke, naar man forsøger paa at tage Initiativet fra den i de større Lovgivningsarbejder. Thi, som sagt, man opnaar kun derved, at denne Session bliver ligesaa lidt frugtbar som de tidligere (Berg: Ja, desværre). Ja, det afhænger, saavidt jeg skjønner, for en meget væsentlig Del af de Herrer selv. At Regjeringen er lige saa velvillig stemt ligeoverfor de Menige som overfor Invaliderne, behøver jeg ikke at gjentage. Det ligger i det Lovforslag, Regjeringen har forelagt. Spørgsmaalet er kun, om det, som man vil kunne opnaa ved dette private Lovforslag, er Noget, der har den Bigtighed, som hører til, for at ville imod et Regjeringslovsforslag fremme et

privat Lovforslag. Jeg vil sige de Herrer, at en af de Grunde, som jeg kunde have til at modsætte mig dette, er, at jeg fuldstændig tiltræder den Ytring, der er falden fra det ærede Mindretal, at man sikker Invaliderne sikkest og hurtigst ved at fremme Forslaget om dem i Forbindelse med det Lovforslag, hvoraf det er udtaget. Det Hele dreier sig om, hvorvidt de skulle faae dette Tillæg en Maaned eller to tidligere, men dette tror jeg er ikke noget tilstrækkeligt Motiv til at fremkomme med et Forslag, der i alt Fald kan misforstås og efter Situationen maaske maa misforstås.

Ordføreren: Finantsudvalgets Medlemmer have gjentagne Gange haft Anledning til at beklage sig over, at Udvalgets Forhandlinger ere blevne fremdragne for Offentligheden paa et Tidspunkt, som ligger tidligere, end det kunde være ønskeligt; men jeg maa dog sige, at jeg ikke havde ventet, at den høitærede Conseilspræsident vilde være traadt i samme Fodspor. Med Hensyn til hvad den ærede Conseilspræsident udtalte om, at vi fra vor Side havde beredt forskjellige Forslag Vanskeligheder, maa den ærede Minister jo erindre, at den Vanskelighed, som reises ved Afgjøvelsen af et Spørgsmaal fuldt saa vel kommer fra den Side, som ikke gaar ind paa Forslaget, som fra den Side, der fremkommer dermed. I den Henseende vil den ærede Minister ikke særlig kunne bebrejde os Noget; jeg tror vist, at Publikum vil kunne bedømme, fra hvilken af Siderne man har hængt sig i formelle Indvendinger. — Med Hensyn til den Realitetsside, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgtreds (Overmoes) fremdrog, vil jeg gjentage den Ytring, at jeg er overbevist om, at Flertallet er i Overensstemmelse med Mindretallet med Hensyn til at opfatte Lovens Indhold saaledes, at det ogsaa gjøres anvendeligt paa kommende Invalider, men forøvrigt er dette et Spørgsmaal, som ikke er af stor Vægt. Saa-danne Tilfælde ere sjældne i Fredens Dage; men forsaavidt Spørgsmaalet kunde faae nogen Betydning i Fremtiden, har jeg dog anset det for rigtigst at udtale dette.

Finantsministeren: Jeg ønsker blot at henlede den ærede Formand for Finantsudvalget (Bojsens) Opmærksomhed paa, at jeg, da jeg første Gang havde Ordet, undlod at udtale mig med saa stor Bestemtighed som sidste Gang angaaende det Forslag, som er forelagt her med Hensyn til Lønningsstillaget; men da man bebrejdede mig, at jeg havde brugt Ordet: „hensynsløs“, maatte jeg søge at dokumentere, at jeg ikke var ganske uberettiget til at bruge dette Udtryk, og da var det, at jeg, uden forresten at inblade mig paa Udvalgets Forhandlinger, nævnte, hvad der ikke kan være mig ubekjendt, siden det er meddelt mig officielt. Jeg ønsker blot endnu at sige, at dersom dette Forslag havde staaet alene, vilde Sagen have stillet sig